

POSTANOWIENIE Z DNIA 21 CZERWCA 2007 R.
SNO 33/07

Przewodniczący: Sędzia SN Stanisław Kosmal (sprawozdawca).
Sędziowie SN: Jan Górowski, Beata Gudowska.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w sprawie sędziego Sądu Rejonowego po rozpoznaniu zażalenia radcy prawnego na zarządzenie Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego z dnia 22 marca 2007 r.

postanowił: utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

Uzasadnienie

Zarządzeniem z dnia 22 marca 2007 r. Wiceprezes Sądu Apelacyjnego odmówił przyjęcia kasacji radcy prawnego od postanowienia Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 stycznia 2007 r., mocą którego utrzymano w mocy zarządzenie Prezesa Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego odmawiające przyjęcia wniosku wspomnianego wyżej radcy prawnego o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego.

Zarządzenie to zostało zaskarżone przez radcę prawnego, który powołując się na art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 128 oraz art. 110 i 111 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 523 § 1 k.p.k., domagał się na tej podstawie „zmiany zaskarżonego zarządzenia i przyjęcia wniesionej przez niego kasacji”.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenie radcy prawnego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie stwierdzić trzeba, że przywołane przez stronę skarżącą w zarzutach przepisy Kodeksu postępowania karnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych regulują kwestie związane z podstawami kasacji, postępowaniem przedkasacyjnym oraz kwestie związane z właściwością sądów dyscyplinarnych i ich obsadą, i w żaden sposób nie korespondują z uzasadnieniem przedmiotowego zażalenia. Z uzasadnienia zażalenia domyślać się jedynie można, że strona skarżąca kwestionuje to, iż zaskarżone zarządzenie nie ma uzasadnienia, które wskazywałoby na powody nieprzyjęcia jej kasacji przez osobę uprawnioną, wymienioną w art. 530 k.p.k.

Ustosunkowując się do tego ostatniego zarzutu stwierdzić trzeba, że zgodnie z art. 99 § 2 k.p.k. zarządzenie prezesa lub upoważnionego sędziego, które jest

zaskarżalne wymaga pisemnego uzasadnienia. Takim zarządzeniem w myśl art. 530 § 3 k.p.k. jest na pewno zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji. Skoro zaskarżone przez radcę prawnego zarządzenie Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego z dnia 22 marca 2007 r. o odmowie przyjęcia kasacji skarżącej takiego uzasadnienia nie zawiera jest zarządzeniem wadliwym. Nie oznacza to jednak, iż wniosek skarżącego radcy prawnego o jego „zmianę” jest zasadny.

Zmiana lub uchylenie orzeczenia bądź zarządzenia z uwagi na naruszenie przepisów postępowania może nastąpić jedynie wtedy, gdy owo naruszenie mogło mieć wpływ na treść tego orzeczenia lub zarządzenia.

W niniejszej sprawie wspomniane wyżej uchybienie Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego nie mogło mieć żadnego wpływu na treść tego zarządzenia albowiem bezspornym jest, iż od postanowienia Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 stycznia 2007 r. kasacja jest niedopuszczalna z mocy prawa. Nie przewidują jej bowiem, ani przepisy Kodeksu postępowania karnego, które w związku z art. 128 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się w postępowaniu dyscyplinarnym odpowiednio, ani przepisy Prawa o ustroju sądów powszechnych.

Artykuł 519 k.p.k. dopuszcza bowiem kasację strony jedynie od prawomocnych wyroków sądów odwoławczych kończących postępowanie, zaś art. 122 Prawa o ustroju sądów powszechnych nie przewiduje kasacji w sprawach dyscyplinarnych sędziów nawet od wyroków sądów dyscyplinarnych drugiej instancji.

Mając na uwadze powyższe rozważania należało zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.